

SZÖVEG –
TÓTH GERGELY

SOROZAT –
FÉRFI SZAKASZ

INDULÁS MINT KÖZÖSSÉGI TETT

Indulás. Ez a szó, bár nem személy, egyediségénél fogva megérdemli a nagybetűt: egyszeri, megszentelt, legnagyobb jelentőségű pillanatról van szó. Tulajdonképpen ebben csúcsosodik ki az esemény. Ha már elindultunk, általában oda is érünk, és ott el is vagyunk, az előkészületek eredete is homályba vész a lelki ráhangolódástól az izgalmon át a szépítkezés-öltözés-pakolásig. S elég ritkán fordul elő, hogy egyáltalán nem megyünk el, vagy végső retorzióként otthon hagyjuk a gyerekeket, házastársat, más botrányosan késlekedőt. De az indulás, az más! Az indulás és mikéntje perdöntő jelentőségű. Meg főleg a „mikor”!

◆ Ki ne ismerné az érzést, amikor el kell indulni a színházba, bér-málkózásra, családi ebédre, évzáróra, autós vagy repülővel külföldi útra! A szingilét talán legegységesebben felsőbbrendű helyzeti előnye az egyedül való elindulás. A közös indulás kliséi visszatérő témát képeztek a hajdani *Ludas Matyiban* (feleség szépítkezik, férj örjög), de számomra a legkifejezőbb irodalmi megörökítése *Hajnal Géza* egyik „Papucs”. Ádám legvégül agresszív oroszlánként, ordítva kényszeríti Évát és a gyerekeket indulásra, Budáról a horvát tengerpart felé. Ám így is 4–5 óra késéssel tudnak csak beülni az autóba. Végre haladnak, bár dermedt és baljóslatú a csend. Nem is mer senki megszólalni legalább egy órán át. Így az sem derül ki, észrevette-e valaki Ádám előtt, hogy az M3-ason már Gyöngyösnél járnak... Nálunk a misére indulás készületi ideje családtagtól függően 5–15 perc, nagycsaládi eseményre fél óra, a tengerpartra fél nap, sielni a több cucc miatt kicsit több. Egyedül indulva egy hétnél rövidebb utakra egy-másfél óra alatt készülök össze, ennél nem sokkal kevesebb egy fél-kétnapos budapesti út készületi igénye. Ám az ördög a részletekben rejlik. Ezek ugyanis nettó idő! Ha beleszámítjuk feleségemnél a születésnapra való tortasütést, nálam a fontosnak és elengedhetetlenül sürgősnek ítélt feladataim otthagytását, az „ezt még gyorsan megcsináljuk” típusú dolgokat (mint az összes edény elmosogatása, hűtő kipakolása, szomszédok alapos felkészítése a váratlan helyzetekre), a bruttó idő kalkulálhatatlanná válnak. Ez különösen igaz, ha bármilyen internethozható készülék bárkinél be van kapcsolva. Külső szemlélő csak arcokon tükröződő kétféle fényt lát, s ki tudná meghúzni a pontos határt a jogos térkép- és

kompenetrendnézés, az utolsó pillanatban elküldött ímélek és a botrányosan önző sztár- vagy teniszmeccsnézetés között! Hisz a biztos sávszélességből távozzunk a bizonytalan téror, wifi és roaming-tarifák világába. Ám minden stressz véget ér egyszer, s eljön az indulás szent pillanata: ráfordítjuk a bejárati ajtó kulcsát, indítjuk a kocsit, becsöngetünk nagymamáékhoz. Egyszerre lépünk, ülünk, rezdülünk. A próbának egyetlen mértéke van: mennyire sikerült közben megőrizni emberségünket, hidegvérünket? Hogy mindent elintéztünk-e, utólag általában mellékes. Ritkán történik otthon gázrobbanás, szül a kutya váratlanul, jut a főnöknek eszébe elbocsátás rémével terhelő, sürgető ügy. A türelem és hidegvér fontos. Ki kell egyenesítenünk az időt, lesimítva az indulás előtti percek hullámhegyét, felgyorsítva a készületi idő lapos elejét, hogy ne járjunk úgy, mint balga szüzek a lámpással. Nehéz feladat ez *Pató Pál úr* országában, félúton a *Hamvas Béla* által megénekelte időtlen Mediterráneum és másodpercre hangolt Észak között. Mindig irigyeltem a barátomékat, akik elhatározzák, hogy elérik Keszthelyről az Adriára menet a reggel 7 órás kompot, és tényleg! Mi is elhatározzuk, de már nem görcsölünk rá. Ekkor szűnik a distressz, jön a flow, élvezzük már a készüléket is. Mert a földi élet hitünk szerint nem siralomvölgy vagy egyszeri epizód, nem lélekvándorlásos taposómalom vagy *carpe diem* élvhajászás, hanem advent. Edzés, próba, készülék. A röpké, mégis leghosszabb útra, a legmagányosabb meghalásból a legsze(nte)bb közösségbe. Az élet a Nagy Indulás eljövetele! ◆

SZÖVEG –
SZÁM KATI

SOROZAT –
NŐI SZAKASZ

EL KÉNE INDULNI...

avagy 3 tuti haszontalan tipp az induláshoz

A család közös elindulása otthonról valójában az időérzékelés szubjektív tapasztalati átélése, amely kiválóan jeleníti meg azt a dilemmát: Létezik-e objektív idő egyáltalán? Persze a filozofikus feltevés az említett szituáció érzelmi viharában végletekig leegyszerűsödik „Mikor indulunk már el végre?” kérdéssé, amelyet legfeljebb különböző indulati elemek, esetleg nyomdafestéket kevésbé tűrő részletek árnyalnak. Mit tehetünk, hogy az apa-anya-gyerekek csapat időben és egyszerre induljon el szülinapra, ballagásra, esküvőre reptérre, koncertre?

◆ > 1. (NEM) ELÉG IDŐBEN SZÓLNI

Na de mit jelent az „időben”, például egy vasárnapi ebédnél, amikor a nagymama csak „azt az egyet kéri”, hogy pontosan érijünk oda? Az nyilvánvaló, hogy a családnak minimum egy héttel előbb be kell jelenteni az eseményt és egy-két naponta emlékeztető jelzéseket beiktatni, különösen, ha fél füllel elkápunk a lakásban bármilyen szófoszlányt, amelyben szerepel a „vasárnap” kifejezés. Fontos, hogy az aznapi reggelinél már csak a részletekre hagyatkozzunk! (Mint például: ki vezet, vegyünk virágot vagy szedjük a kertből, ki meddig tud maradni). Ezzel megelőzhetjük, hogy valakinek is eszébe jusson vitatni az alaptételt, hogy MA EGYKOR EBÉD A NAGYINÁL. A legmelósabb a start előtti szakasz. Mert bár az utolsó figyelmeztetésekor már mindenkinek „csak cipőt kell venni”, mégis kiderül, hogy pont az a ruha van szennyesben, hogy utalni, jelentkezni, regisztrálni kellett volna ma délig, hogy megigértük nagymamának, hogy viszünk magunkról egy papírképet, ami el sem készült... Ilyenkor (az úrinőség látszatát kevésbé keltő jelenetek után) lerogyok a fotelba, és próbálom felidézni, hol rontottam el. Amikor először válaszolta csemetém, fölnézve a legózásból, hogy „Mindjárt”? Vagy már akkor, amikor beletörődtem, hogy kisfiam a határozott fájások dacára öt nappal elhalasztja megszületését?

◆ > 2. (NE) EGYEZTESSÜK AZ ÓRÁNKAT!

Ha az időt nem is befolyásolhatjuk kedvünk szerint, ott van még az óra! Öt perc előre állítás például épp elég ahhoz, hogy középső lányom, aki a megálló és lakásunk közti 800 méter fizikai valóságáról egyszerűen nem vesz tudomást, elérje a buszt, vagy a család ne kesse le a bünbánati részt a misén. Nehézség csak akkor adódik, ha egy precíz családtag visszaállítja a mutatót, és így a szokásos késésfaktorra ráakódik ez az öt perc is, hiszen van, aki (nagyjából mindenki) gyanítja, hogy az óra öt perccel többet mutat.

◆ > 3. (NE) TISZTÁZZUK, KIRE KELL VÁRNI!

Családunk a késés tárgykörében az évek során kollektív bünbakot is kitermelt, pici álmodozónkat férjem a kezdetektől „főfékhengernek” becézte, aki ha már viselnie kell a címkét, természetesen a mai napig nem akar csalódást okozni. Ennek ellenére nyilván szükség van aktuális bűnökre is, hiszen különben mivel is hangolódnánk a családi eseményekre? Ezért kardinális kérdés, ki ér le utolsónak a kocsiba és ki zárja az ajtót. És persze a leginkább ludas kérdezi meg végül: „Na? Most is kire kellett várni?” ◆